

Fra arkivet: 1988

Norsk psykologi år 2000?

Vi ser nå at det ikke bare er i Nord-Norge det er vanskelig å få besatt psykologstillinger innen det offentlige. Vi har et generelt distriktsproblem, der «distriktet» blir større, og rykker nærmere de større byene.

I Norsk Psykologforening erkjenner vi det gledelige i at psykologprofesjonen blir mer ettertraktet. Samtidig advarer vi mot at en uten videre oppretter stadig nye stillinger, uten først å ha vurdert sjansene for at stillingen kan bli besatt.

Og ikke bare står vi overfor et distriktsproblem. Vi kan også se at enkelte fagfelt lider mer enn andre. Spesielt opplever vi situasjonen innen PP-tjenesten som urovekkende. Her er det alt for mange ubesatte stillinger, samtidig som vi ser at psykologandelen i PP-stillingene er synkende.

Tidligere satset den største delen av psykologer på noen få fagfelt, og først og fremst det offentlige helsevesenet og skoleverket. I dag sprer vi oss på langt flere arbeidsfelt. Næringslivet tar sitt. Mange satser på privat praksis, klinisk, som konsulent eller begge deler. Nye fagfelt er under utvikling, og med disse, nye utfordringer og oppgaver.

Psykologi er et fag som får økende anerkjennelse i samfunnet. Det er i vinden, er «in». Vi kan se dette på det økende behovet for psykologer i arbeidsmarkedet, privat og offentlig, og på presset på privatpraktiserende psykologer og de lange ventelistene.

I Stortingsmelding nr. 41 (1997–88) «Helsepolitikk mot år 2000», ser vi at en ha merket seg situasjonen for helsevesenet, og vurderer utdanningskapasiteten økt, med et embedsstudium lagt til Trondheim eller Tromsø. Disse to alternativene burde kanskje ikke utelukke hverandre. Slik utviklingen nå er vil det være et klart behov for å øke utdanningskapasiteten fra 100 kandidater i året, som det er nå, til 150. Dette kan trygt sies uten at vi kan bygge på eksakte analyser.

(...)

I det hele tatt er det nå på høy tid vi tar for oss spørsmålet vedrørende fremtiden for psykologien i Norge. Hvor går den? Hvor mener vi den bør gå? Hva med utdanningens innhold og kapasitet? Hvilken plass skal og bør profesjonelle psykologer ha? Hvilket forhold skal vi ha til andre yrkesgrupper som befatter seg med psykologi? Og kanskje burde det aller første spørsmål (på god psykologvis) bli: Hvilke spørsmål skal vi stille oss?

Sverre Nielsen på Lederplass mai 1988